

POVEȘTEA VESELĂ A LUI

**John Gilpin, în care
se arată cum acesta
s'a dus mai departe
decât avea de gând
și s'a întors sănă-
tos acasă.**

Tălmăcită acum pentru întâia oară în românește, după originalul englez al lui William Cowper, poet englez din sec. al XVIII-lea, de către Petre Grimm, profesor la Universitatea din Cluj.

15285

WILLIAM COWPER

1731-1800

BCU Cluj / Central University Library Cluj

JOHN GILPIN

John Gilpin erà om cu vază,
Al Londrei cetățean,
Și 'n garda civică — ajunsese
La grad de căpitan.

„Atât amar de timp trăit-am”
li zise lui nevasta,
„Și n'am avut o sărbătoare,
Ce viață mai e asta?”

„Chiar mâine-s douăzeci de ani
De când ne-am cununat,
Să mergem și noi să petrecem
La Edmonton, în sat.

„Cum sora mea, copilul ei,
Și eu și trei copii
Vom lua tot locul din calească
Călare tu să vii“

El îi răspunse: „Eu iubesc
Doar una 'n lumea 'ntreagă
Tu poruncești, să fie deci
Așa cum zici tu, dragă.

„Sunt țesător, am mulți prieteni
Ș'o bună meserie
Giambașul mi-o împrumuta
Un cal de călărie“

Iar Doamna mai adăugă
Că vinul e scump, tare
Mai bine-ar fi să-și ia de-acasă
O damigeană mare.

Și Domnul Gilpin sărută
Pe scumpa lui soție,
Văzând cum ea și la petreceri
Făcea economie.

A doua zi mai la o parte
Se-oprește o calească,
Să-nu se zică prin vecini
Că vor să se mândrească .

Și șase sulete acolo
Grămadă se urcară,
Nerăbdătoare să ajungă
Mai iute 'n câmp afară.

Și dă-i cu biciu, — aleargă caii
Cu toții sunt voioși,
Fug că și bolovanii 'n drum
Din locul lor sunt scoși.

Picioru 'n scară, mâna 'n coamă
Pe cal de-odată saltă
John Gilpin, dar se pomenește
Pe partea cealaltă

De-abia se 'nțepenise 'n șea
Când colo, ce să fie,
Trei mușterii tocmai căutau
Să-i între 'n prăvălie.

Destul de rău îi părea lui
De timpul cel pierdut,
Dar se gândeà că bani să piardă
Mai rău i-ar fi părut.

Și-au stat s'aleagă mușterii
Un timp îndelungat,
Când iată strigă servitoarea
Că vinu-a fost uitat.

„Că bine zici, dar să-mi aduci
Acum și cingătoarea
De care-atâră eu spada mea
Când vine sărbătoarea“.

Prevăzătoarea Doamnă Gilpin
Găsise potrivit
Să puie vinu 'n dovă plosce
Ca să nu-l bea trezit.

Și fiecare ploscă-avea
Câte-o curea prin care
Cu multă grije Domnul Gilpin
Le prinse 'n cingătoare,

Le puse 'n dreapta și în stânga,
De asupra îmbracă
O pelerină stacojie
Și iar încălecă.

Acum priviți cum călărește
Cuminte și cu pază,
Pe sprintenul lui armăsar
Se ține să nu cază.

Dar când ajunse în curând
La drumul mai bătut
Pornește armăsarul 'n trap
De-l doare la șezut.

Ptru, ptru! îi strigă John atunci
Dar calul hop, hop, hop,
Degeaba-l trage el de frâu,
Din trap dă în galop.

Se-apleacă bietul pe grumaz
Drept neputând să stea,
Cu mâinile-amândouă strâns
De coamă-i se ținea .

Și calul, care-așa ceva
Nu mai păfise, poate,
Intr'una se mira mai mult
Ce dracu-avea pe spate.

Se zăpăcește Gilpin, pierde
Perucă, pălărie,
Când a plecat nici nu visase
De-așa călătorie.

Și vântul suflă, — i umflă halna
Și nasturii se rup
Iar pelerina stacojie
Ii sboară de pe trup.

Copiii țipă, câinii latră,
Și toți deschid fereastra,
Și fiecare strigă: Bravo,
Frumoasă cursă-i asta.

Ca vântul și ca gândul Gilpin
Incepe — acum să sboare
Și-l merge numele că face
O cursă pe prinsoare.

Pe-o mie galbeni s'ar fi prins
Și toți se dau de-o parte
Și bariera se deschide
Când vine de departe

Și plosca cea din partea dreaptă
Și cea din partea stângă
S'au întâlnit deodată 'n spate
Și-au început să plângă.

Se varsă vinul gălgăind
Și curge pe tot drumul,
Și calul parcă-i opărit
Așa se'nalță fumul.

Aleargă calul și se 'nvârte
Și joacă țonțoroii,
De parc'ar mătura șoseaua
Și 'nvârte măturoiul.

Și când ajunge 'n Edmonton
Soțla-i din ceardac,
Se miră cum bărbatul ei
Aleargă ca un drac.

„Stai, stai, oprește-te“, îi strigă
Cu toții ca să-l ție,
„Ni-e foame“, țipă, el răspunde:
„Așa mi-ește și mie“.

Dar calul să s'oprească atunci
De fel nu se gândea
Căci grajdul lui era 'ntr'alt loc,
S'ajungă acolo vrea.

Și ca săgeata a sburat,
Sau cum se duce vestea
Și-cum mă simt ademenit
S'a 'ncep din nou povestea.

Căci Gilpin, fără voia lui
Din nou la drum pornește
Și la giambaș, amicul lui,
În fine se oprește.

Giambașul nespus de mirat
Când l-a văzut astfel,
Iși lasă pipa și se duce
Să vadă ce-i cu el.

L'întreabă „Ce-ai pățit pe drum,
Ce vii așa curând,
Dece sosești cu capul gol,
Și ce-ai acum de gând?”

— „Venii c'asa vru calul tău”
Și cred că vin acum
Peruca și cu pălăria
Care-au rămas pe drum”.

Așa-i răspunse bietul Gilpin,
Din fire om glumeț,
Dar și giambașul se 'ntâmplase
Să fie om isteț.

Se duce 'n casă, fără vorbă,
Se 'ntoarce, 'n față-i pune
O pălărie și-o perucă
Părând destul de bune.

Și arătându-i-le zice:

— „Sunt bune pentru tine,
Căci capul meu e mult mai mare,
Cred c'o să-ți vie bine.

„Dar stai ca să te șterg nițel,
Că ești murdar pe spate,
Și dă-te jos ca să mănânci,
Că ți-o fi foame poate”

— „Azi douăzeci de ani în cap
Sunt dela nunta mea,
Și-or cine s'ar mira când singur
Aicea m'ar vedea”.

Ș'apoi și către cal el zice:

„Venii eu pentru tine,
Acum mi-e grabă să mănânc
Hai și tu pentru mine.

Nenorocită vorbă spusă
Și mult l-a mai costat,
Că 'n clipa-aceea un măgar
Puternic a sbierat.

Crezând c'aude-un leu ce rage,
De-odată scos din minte,
Pornește calul în galop,
Mai iute ca 'nainte.

Și sboară Gilpin, sboară 'n vânt
Perucă, pălărie.
Erau prea mari acum, firește,
Putea el să le ție?

Văzându-l iarăș înapoi
Așa nebun venind,
Nevasta lui scoase din pungă
O piesă de argint,

Și vizitiului cu care
La Edmonton venise,
„A ta să fie asta dacă
Îmi scapi bărbatul“, zise.

Acesta fuga după cal,
Venind 'napoi văzându-l
Încearc'a-l prinde de trei ori
De hățuri apucându-l.

Dar neputând să-l prindă bine,
Mai mult l'a speriat
Și înapoi atunci calul
Nebun a alergat.

Și sboară John și vizitiul
Călare pe mârțoagă,
Ce-i veselă că a scapat
Trăsura să mai traga.

Și șase oameni de pe drum
Văzându-l cum aleargă
Cu vizitiul după el,
Să-l prindă atunci încearcă

Și cât îi ține gura strigă,
„Prindeți-i hoții, hoții”,
Și 'n fuga mare, după el
Alearga-acum cu toții.

Crezând că-i o prinsoare, alții
Se dau din drum deoparte
Și bariera se deschide
Când vine de departe.

Și zău prinsoare parc'a fost
Și el a câștigat
Că tot el a ajuns întâi
De unde a plecat.

Și-acum cu toții să-i urăm
O viață îndelungată,
Și sănătate și putere
Să mai alerge-odată.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

